

Sygn. akt I ACa 308/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Prezes SA Andrzej Niedużak (spr.)
Sędziowie:	SSA Jan Gibiec SSA Walter Komorek
Protokolant:	Marta Perucka

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **M. J.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w S.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 11 grudnia 2013 r. sygn. akt I C 395/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka M. J. wniosła przeciwko stronie pozwanej Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w S. pozew (po rozszerzeniu powództwa) o zasądzenie na jej rzecz tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w następstwie śmierci męża W. J. kwoty 75.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty od kwoty 35.000 zł, natomiast od kwoty 40.000 zł od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty oraz tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej po śmierci męża kwoty 25.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2011 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 11 grudnia 2013 r. zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki M. J. kwotę 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 10.000 zł tytułem odszkodowania, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 4 września 2011 r. doszło do wypadku, w którym śmierć poniósł mąż powódki W. J.. Sprawca wypadku ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przez pozwanego. Strona pozwana przyjęła odpowiedzialność z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC za sprawcę wypadku i w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła na rzecz M. J. kwotę 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 15.000 zł tytułem odszkodowania. Zmarły w dacie wypadku miał 60 lat. Przez okres 31 lat pozostawał w związku małżeńskim z powódką, z którego pochodziło troje dzieci. Mąż powódki był pracownikiem i przedsiębiorczym człowiekiem, był osobą zaradną, dbającą o byt finansowy swojej rodziny i zaspokajanie jej potrzeb. Oprócz wynagrodzenia w wysokości około 2.850 zł, które było podstawą utrzymania rodziny, zmarły otrzymywał również premie. Dochody uzyskiwane przez męża powódki pozwalały na planowanie przyszłości, przede wszystkim na zaspokajanie wszelkich bieżących wydatków. Po śmierci męża sytuacja powódki uległa drastycznemu pogorszeniu. Powódka nie ma wystarczających środków pieniężnych na utrzymanie siebie i gospodarstwa domowego. Obecnie powódka, która nie była zatrudniona w trakcie trwania związku małżeńskiego, otrzymuje rentę rodzinną w kwocie około 1.300 zł. Standard życia powódki uległ znacznemu pogorszeniu. Powódka bardzo gwałtownie zareagowała na wieść o śmierci męża, upadła na podłogę, pojawiły się konwulsje i wymioty. Powódka bardzo długo nie mogła się uspokoić. Utrata męża, pozbawienie wsparcia z jego strony, wspólnego przeżywania radości i realizowania planów życiowych, budowania wspólnej przyszłości – skutkuje znacznym rozmiarem cierpień psychicznych powódki, a także pogorszeniem się jej stanu psychofizycznego. Szczególnie silne jest występujące u powódki poczucie osamotnienia. Wcześniej optymistycznie nastawiona do życia po śmierci męża stała się osobą zamkniętą w sobie, smutną i niepewną o swój dalszy byt.

Sąd Okręgowy zasądzając powódce odszkodowanie z tytułu pogorszenia się sytuacji życiowej z uwagi na śmierć męża doszedł do przekonania, że zważywszy na cechy osobowościowe zmarłego, jego zaradność, wsparcie i bezpieczeństwo materialne jakie zapewniał powódce, jak również biorąc pod uwagę fakt wypłaty przez stronę pozwaną już kwoty 15.000 zł z tego tytułu, iż kwota wypłacona już powódce winna zostać podwyższona o kolejne 10.000 zł. Biorąc zaś pod uwagę, że długość trwania związku małżeńskiego, jego zażyłość, wspólne plany na przyszłość, wspólne spędzanie czasu, nadto wiek małżonków, Sąd doszedł do przekonania, że adekwatną kwotą jako zadośćuczynienie za krzywdę i ból jaka spotkała powódkę w związku ze śmiercią męża jest kwota 65.000 zł. Z uwagi na fakt, iż strona pozwana dobrowolnie już wypłaciła kwotę z tego tytułu w wysokości 25.000 zł Sąd zasądził dalszą kwotę 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd w pozostałej części powództwo oddalił uznając, iż dochodzone kwoty są kwotami wygórowanymi oraz nie przystającymi do konkretnego stanu faktycznego.

Powódka wniosła apelację zaskarżając wyrok w części oddalającej powództwo. Skarżąca zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie:

1. prawa procesowego tj.:

a) art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego oraz brak jego kompleksowego rozważenia, mające istotny wpływ na wynik sprawy, polegający na uznaniu, że na skutek śmierci męża powódka nie poniosła szkody uzasadniającej zasądzenia na jej rzecz: tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwoty 75.000 zł; tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie się sytuacji życiowej kwoty 25.000 zł;

b) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niepełne uzasadnienie rozstrzygnięcia Sądu bez ustalenia faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i

mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa w zakresie oddalenia powództwa ponad zasądzone kwoty, co uniemożliwia dokonanie oceny zapadłego rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego;

c)art. 100 k.p.c. poprzez uznanie, że zachodzą podstawy do wzajemnego zniesienia kosztów, gdy tymczasem zastosowanie winno mieć stosunkowe rozdzielenie kosztów procesu, ze względu na zdecydowanie wyższe nakłady poniesione przez powódkę.

2. prawa materialnego, tj.: art. 446 § 4 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i wadliwe przyjęcie, że krzywda, jakiej doznała powódka w związku z tragiczną śmiercią męża nie uzasadniała przyznania powódce tytułem zadośćuczynienia kwoty 75.000 zł (łącznie kwoty 100.000 zł), o którą wносиła powódka w pozwie.

Wnioski zawarte w apelacji zmierzały do zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów sądowych za obie instancje.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe, które pozwoliło na dokonanie prawidłowych, odpowiadających rzeczywistości stanowi rzeczy ocen opartych na kompletnym materiale dowodowym. Należy podkreślić, że żaden z wniosków dowodowych stron nie został przez Sąd pominięty. Zarówno treść wyroku jak i jego motywy wskazują, iż negatywne skutki utraty przez powódkę męża, zostały przez Sąd wyraźnie dostrzeżone i należycie ocenione. Zarówno ustalenia stanu faktycznego jak i oceny prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, Sąd Apelacyjny w całości aprobuje i przyjmuje za własne.

Odnosząc się do wskazanych w apelacji zarzutów stwierdzić należy ich bezzasadność. Nie ma racjonalnych podstaw by twierdzić, że ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy była sprzeczna z zasadami doświadczenia i wybiórcza (nie była kompletna). Wręcz przeciwnie doświadczenie orzecznicze oraz analiza orzecznictwa Sądu Najwyższego w tego rodzaju sprawach, wskazują na trafność rozumowania i trafność wniosków przyjętych przez Sąd. Zauważyć przy tym można, że autor apelacji nie podjął próby skonkretyzowania postawionych zarzutów, poprzestając na twierdzeniach ogólnikowych. Zarzut naruszenia reguł sporządzenia uzasadnienia wyroku (art. 328 § 2 k.p.c.) jest nieprawdziwy, co w sposób niebudzący wątpliwości wynika z uważnej lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Uzasadnienie to zawiera wszystkie przewidziane w powołanym art. 328 § 2 k.p.c. elementy. Zarzut naruszenia art. 100 k.p.c. należy uznać za sformułowany przez omyłkę, jako że orzeczenia kwestionowanego w apelacji wyrok nie zawiera. Brak odrzucenia apelacji w tej części wynika z natury orzeczeń kosztowych towarzyszących orzeczeniom co do istoty sprawy. Orzeczenia o kosztach procesu mają charakter akcesoryjny nie mogą przesądzać o losach apelacji jako środka skierowanego przeciwko orzeczeniu merytorycznemu. W zarzucie obraży prawa materialnego wskazano, iż sąd błędnie zastosował art. 446 § 4 k.c. przez to, że uznał zasądzone kwoty za wystarczające. Otóż tak sformułowany zarzut w istocie swej zawiera zakwestionowanie sposobu oceny dowodów a nie prawa materialnego. Autor apelacji uznaje też, że Sąd wadliwie zastosował w rozpoznawanej sprawie art. 446 § 4 k.c., nie wskazał jaki inny przepis powinien być zastosowany. Tymczasem trafność zastosowania art. 446 § 4 k.c. do roszczeń o zadośćuczynienie za krzywdę związaną ze śmiercią najbliższego członka rodziny jest oczywista. Jeśli zaś chodzi o wykładnię omawianej normy, to Sąd pierwszej instancji dokonał wykładani prawidłowej.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację powódki oddalono.

bp